

Forfatter: Møller, Poul Martin

Titel: TO STUDENTERDIGTE

Citation: Møller, Poul Martin: "TO STUDENTERDIGTE", i Møller, Poul Martin: *Skrifter i Udvalg*, udg. af HANS BRIX ; SOPH. MICHAËLIS ; CARL S. PETERSEN ; POUL TUXEN , 1930, s. 34. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-moeller01val-shoot-workid59227.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Skrifter i Udvalg

TO STUDENTERDIGTE

I. *Fabel.*

Ørnen da den ganske Hær
Brat til Tinge sanker
I det klare Morgenskær,
Paa de grønne Banker.
Den, som under Himlen høj
Over alle Fugle fløj,
Skulde Konge nævnes.

Tyve Haner højt paa Hald
Som Herolder stande,
Og Basunens vilde Skrald
Lyder vidt om Lande.
Fuglene fra hver en Kyst
Samles til den stærke Dyst
Om den stolte Krone.

Der i Luften blev en Klang
Af de mange Vinger,
Som naar til en Julesang
Kristenklokke ringer.
Ørnen vækker ingen Støj;
Langsom, kongelig den fløj
Over alle Fugle.

35 Men en ussel bitte Knægt
I dens Ryg sig putter,
Ret en Dværg, hvis hele Slægt
Nu i Gærdet smutter.
Og da Ørnen sagde Stop,
Letter hin endnu sin Krop,
Flyver nok en Alen.

Vred blev da den hele Trop.
Bister Gasen hvæser,
Kokken rejser højt sin Top,
I Basunen blæser.
Og Kalkunens Næselap
Blev saa blodigrød som Krap,
Som en Busk han spanker.

Ørn og Falk og Grib og Høg
Og deslige Helte
Vil, at Dværgerne for sin Spøg
Skal til Døde svelte.
»Det er jo en evig Spe,
Dersom saadant ringe Kræ
Skal for alle raade.«

Ak, den usle Tommeltot
Faldt fra Ærens Høje!
Muldvarphullet blev hans Slot,
Der han Sult skal døje.
Dybt i Kulen blev han bragt,
Og en Ugle sat paa Vagt,

Tog paa Fangen Vare.

36 Uglen paa sin lodne Fod
Ret ved Fængselslaagen
Tvende Nætter rolig stod,
Holdt sig tapper vaagen.
Tredie Nat fik Søvnens Magt,
Ind han slumrer paa sin Vagt.
Kongen rømte Kulen.

Nu er Uglen aldrig glad,
Han ved Dag sig dølgjer,
Alle Mands Foragt og Had
Ham for evig følger.
Men ved mørke Nattetid
Steds han raaber: Vil du hid!
Leder om sin Fange.

Kongen er en fattig Mand
Uden Tag og Bolig,
Mindste Fugl i hele Land,
Vilter og urolig.
Steds han flyver ud og ind,
Han er bange for sit Skind,
Maa i Gærdet smutte.

II. Parodi.

Der var en Tid, da Jens var meget større,
Vemodig han »Da jeg var lille« sang;
Men siden, da hans Øjne bleve tørre,
Hint Kvad han taler om saa mangen Gang.

Han spøjte i de hulde Musers Arme
Og muntrede saa tit sin Næstes Hu.
Da kendte han til Avinds lede Harme
Saa lidt, som Græsk han kender til endnu.

37 Ak, siden er han bleven meget mindre,
Men dog tillige meget mere slem.
Han saa vor Adams Digterstjærner tindre
Og ønskede Vinger for at fange dem.

Han saa sin Digtensol i Pølen glide,
Og tænkte: »Jeg maa ned i Pølen der,
Om end Alverden rigtig faar at vide,
Hvor køn en Karl til sidst jeg bleven er.«

Han hørte Adam højt om Nord at tale;
Ja Hellas' Kor fra samme Læber lød;
Han saa ham Østens Palmer huldte at male,
Da broget Glans fra Tryllemulden brød.

Da gik han svart i Rette med Gud Fader,
Som ikke skabte ham til saadan Sol.
Han tænkte: »Hvad er mine Perlerader
Mod saadan dristig Flugt fra Pol til Pol?«

Da glemte rent den gamle Spotters Læbe
Hin Bøn, hans fromme Moder lærte ham.
Den Ørn, han saa højt over sig at stræbe,

Den vilde han med Skraalen gøre tam.

Nu skældte han hver Søster og hver Broder,
Som lasted højt hans flove Gækkeri,
Og roste hver en literarisk Stodder,
Der gik ham krum og bukkende forbi.

Saa svandt, saa svandt hans blide Digterdage;
Hans Spøg, hans Gratie med dem svandt hen.
En lille Smule Vid han har tilbage;
Gud, lad ham dog ej ganske tabe den!